

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong gia đình, tôi là người duy nhất trong bốn người vượt biên thoát, dù phải trả giá bằng ba năm rưỡi trong các nhà tù. Ba người kia cũng đi nhưng người thì bị bắt rồi không dám đi nữa, người thì bị rớt lại nhưng không bị bắt, người thì chưa được nhìn thấy ghe xuồng nào cả. Những câu chuyện vượt biên thì nhiều vô kể. Có người đi một lần là thoát. Có người đi năm lần bảy lượt vào tù ra khám như cơm bữa, rốt cuộc vẫn phải ở lại làm công dân hạng hai trong chế độ xã nghĩa. Có người sau nhiều chuyến thất bại cuối cùng cũng đến được bến bờ tự do. Nhưng có những người tưởng đã thấy được chân trời mới rồi mà cuối cùng bỏ thân trên biển cả mênh mông. Theo thống kê, thì có khoảng nửa triệu người ra đi mà không bao giờ tới bến hay không còn lưu lại dấu tích gì vì không ai biết số phận họ ra sao ngay cả thân nhân ruột thịt.

Trong số họ hàng thân thích của tôi có một thuyền nhân nổi tiếng vì anh là người đàn ông duy nhất sống sót trong chuyến tàu định mệnh ra đi trong năm 1981. Tôi được nghe kể lại rằng khi chuyến tàu định mệnh đó ra khỏi hải phận Việt Nam đi vào vịnh Thái Lan thì bị hải tặc cướp bóc hãm hiếp nhiều lần. Đến lần cuối cùng, mấy anh em võ sư trên chuyến tàu không còn chọn lựa nào khác hơn là phải một phen sống chết với bọn hải tặc vì đảng nào cũng chết bởi bọn chúng cướp luôn máy. Sau một trận thư hùng đẫm máu, các võ sư đã giết chết hết đám hải tặc và cướp chiếc tàu đánh cá của bọn chúng để đi. Trong lúc đánh nhau với bọn chúng, người anh họ của tôi, cũng là một võ sư, bị thương ở chân nên không thể leo lên chiếc tàu đánh cá của bọn hải tặc được nên được anh em để nằm lại trên chiếc ghe của họ và cột giây kéo theo. Khi tới gần Thái Lan, các tàu hải tặc khác khi thấy tàu của đồng bọn mà liên lạc không nghe trả lời, bọn chúng biết là chiếc tàu đã bị thuyền nhân cướp lại, nên bọn chúng dùng mấy chiếc tàu của chúng bao vây chiếc tàu có người vượt biên trên đó, rồi dùng mũi tàu của chúng húc cho chìm. Ai lóp ngóp bơi bám vào thân tàu, bọn chúng liền dùng rìu chém chết hết. Cả chuyến tàu chỉ còn sót lại hai phụ nữ lúc đó đang mang thai gần đến ngày sinh được bọn chúng tha chết mang thả vào bờ. Người anh họ của tôi còn sống là vì chiếc tàu anh nằm dưỡng thương bị tuột giây trôi lênh đênh trên biển mà không ai biết. Chiếc tàu đó đã trôi dạt vào Mã Lai và anh được cứu sống.

Đáng lẽ người em của anh ta cũng có mặt trên chuyến tàu định mệnh đó, nhưng bị rớt lại vì khi ‘taxi’ đưa anh tới điểm hẹn thì ‘cá lớn’ đã khởi hành mang theo vợ con anh trên đó. Như vậy, hai anh em một người nhờ được bỏ lại trên chiếc ghe vượt biên mà còn sống, một người nhờ bị rớt lại không được lên ‘cá lớn’ nên còn sống, trong khi vợ con của cả hai anh và họ hàng bạn hữu vĩnh viễn gởi thân trong Biển Đông.

Một Mùa Vọng nữa lại đến. Mùa Vọng là mùa của đợi chờ. Nhưng đợi gì? Và chờ ai?

Ngay từ lúc khởi đầu Giáo Hội luôn tin vào lời Chúa Giêsu đã hứa trong những dòng cuối cùng của Sách Khải Huyền: *“Phải, chẳng bao lâu nữa Ta sẽ đến.”* Như vậy Mùa Vọng là mùa chúng ta đợi chờ sự trở lại của Chúa Giêsu giống như các tín hữu đầu tiên của hơn hai ngàn năm trước. Nhưng chờ đợi để làm người ta mệt mỏi và chán nản, nhất là ngay từ thời Giáo Hội sơ khai câu hỏi “bao giờ Chúa lại đến” luôn được đặt ra mà không ai biết được câu trả lời vì *“ngay cả các thiên sứ trên trời hay cả người Con cũng không, chỉ một mình Chúa Cha biết mà thôi”* (Mt 24:36), bởi thế nên Chúa Giêsu mới căn dặn chúng ta: *“Quả thế, thời ông Nô-ê thế nào, thì ngày Con Người quang lâm cũng sẽ như vậy...Bấy giờ, hai người đàn ông đang làm ruộng, thì một người được đem đi, một người bị bỏ lại; hai người đàn bà đang kéo cối xay, thì một người được đem đi, một người bị bỏ lại. Vậy anh em hãy canh thức, vì anh em không biết ngày nào Chúa của anh em đến”* (Mt 24:37, 40).

Giống như chuyện vượt biên của hai anh em ở trên, chúng ta không biết là được đem đi là may mắn hay bị bỏ lại là may mắn. Người em nhờ bị bỏ lại mà may mắn thoát chết còn người anh được bỏ lại trên tàu nhỏ cũng may mắn thoát chết. Bị hay được như thế là tùy ở kết quả của biến cố xảy đến cho chúng ta. Nếu chúng ta không sẵn sàng thì khi Chúa đến gọi chúng ta về với Ngài, lúc đó chúng ta sẽ bị đem đi vào nơi tối tăm khốc lóc, còn nếu chúng ta đã sẵn sàng thì khi Chúa đến chúng ta sẽ được đem đi vào nơi chan hòa ánh sáng và hạnh phúc. Nhưng thế nào là sẵn sàng? Sẵn sàng là luôn luôn lúc nào cũng trung tín trong bốn phận (Mt 24:45-51), lúc nào cũng mang theo dấu nghĩa là phải bền đỗ trong đức tin (Mt 25:1-13), và phải tích cực sống đức tin của mình hằng ngày (Mt 25:14-30).

Ước gì Mùa Vọng năm nay là thời gian giúp mọi người chúng ta biết chuẩn bị sẵn sàng, để khi Chúa đến chúng ta sẽ hạnh phúc được Ngài đến viếng thăm chúng ta và gia đình chúng ta trong ngày Ngài hạ sinh.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh